UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly under the auspices of The Winnipeg Trades and Labor Council
cor. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.
Subscription $4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази в тиждень заходом Вінніпегської Ремісничо-Робітничої Ради.
Передплата $4.00 на рік.
Редакція за оголошення не відвічає.
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard & McGregor Sts.
Winnipeg, Man.

"ОСВОБОДЖЕНЄ" УКРАЇНИ.

І так, "освободжене" Україні почало ся!

Польські дідичі і мілітаристи запалали такою великою любовю до пониженого і ограбленого селянина і робітника на Україні, що навіть не стримали ся перед тим, щоби пожертвувати житем тисячий тих-же селян і робітників, а в додатку еще і житем тисячий польських працюючих мас...

Ті самі польські мілітаристи, котрі залізним жандармським обцасом наступили на горло вимираючому галицькому селянству;

Ті самі пани, котрі перемінюють галицьких селян в пожалуваня гідних і безмовних панщизняних рабів;

Ті самі пани, котрі відповідають на негодоване волинських селян кровавими карними експедиціями і побоями нагаями та карабіновими шомполами;

Ті самі пани, котрі всего лише кілька літ тому назад не стісняли ся видушувати послідні соки з вагітних женщин (котрі часто тут-же і родили) на "своїх" полях і фільварках;

Ті самі пани, котрі в один вечер програвали по заграничних купелевих місцях цїлі і працю цілих сіл;

Ті самі пани, котрі програвали в карти цілі маєтки і навіть своїх жінок;

Ті самі пани, котрі засудили на повільне вимиране і адські муки десятки тисяч молодих людий по таборах для полонених, —

Ті самі пани сміють нині сповіщати світ, що вони, сі рицарі безсовісної експльоатації, рішили "освободити" Україну...

Освободити від власти українських робітників і селян і насадити там "народну" республику з властю авантюристів, гетьманів і всяких инших українських "героїв" та дешевих лакеїв польських і не польських імперіялістів.

Повторяєть ся історія з німецькими імперіялістами.

Щоби ограбити українських селян і забрати у них послідний кусок хліба і навіть зерно засів, вони рішили прийти на Україну.

Свій прихід вони закрили комедією, котру вони поручили відіграти трагікам і комікам з блаженної памяти Центральної Ради.

Всім памятний заклик німецьких юнкрів до насадженя "порядколюбія і миролюбія" на Україні.

Тепер-же, коли від радянської України подібного закли ку не можна сподівати ся, польські мілітаристи з благословеня Паріжа, а також за "згодою" з "українською владою" у... Варшаві, самі, без заклику, взялись за святе діло привернення панщизняного права і жандармського кулака на Україні.

Польські і не польські пани однаково помилились в своїх рахунках. Вони не взяли в рахубу ані власних сил, ані обєктивних і субєктивних условин країни, куди вони несуть своє "освободжене".

Одною з головних субєктивних условин се настрій і радикально змінений світопогляд українських селян і їх економічні інтереси. Вони пережили дуже а дуже много за послідних шість літ. Вони бачили і на своїй власній спині перенесли всї форми власти.

І ті селяни, що вигнали з України Петлюру, котрий давав їм землю "від Різдва до Юра", не помирять ся з "свободою", котру їм принесуть "освободителї" Пілсудського, Галера і Петлюри разом.

Всїх їх чекає "славна" судьба Колчака, Юденіча і Денікіна...

Час той не за горами...

ПЕРЕДВЧАСНА ВТІХА.

Знову очи цілокого світа звернені в сторону Росії, звернені на Україну, на совітсько-польський фронт, де коло Київа йде завзята боротьба межи армією імперіялістичної Польщі і робітничими армія-ми України і Росії.

Буржуазія цілого світа покладає всю свою останню надію на імперіялістичну Польщу, думаючи, що коли вона не зможе здавити цілковито двох робітничих республик — російської і української, то бодай їм дуже пошкодить. Вона радіє польськими побідами.

За останній тиждень відносини її до совітської Росії цілком змінили ся. Розпочаті недавно союзними правительствами торговельні переговори з совітською Росією, зісталися зірвані і совітська торговельна місія вертає до Росії. Мало того. Всї менші краї відпавші від старої Росії після революції, як Латвія, Фінляндія, котрі в останньому часї вели мирові переговори з совітською Росією, дістали розказ зірвати сї переговори. Румунський міністер виїхав до Пілсудського на нараду в справі спільної мілітарної акції проти робітничих республик. Весь сей рух проти совітської Росії і радянської України веде сильна "невидима рука"... капіталістів цілого світа, а головно французьких імперіялістів. Се є результат політики "кільчастого дроту", який був плянований Клемансом еще минувшого року. "Кільчастий дріт" перемінив ся тепер в кулї і багнети, що їх всесвітний капіталізм хоче запхати рукою польського жовніра в серце двох селянсько-робітничих републик.

Се ті самі кулї і багнети, котрими воювали проти совітської Росії Колчак, Денікін, Юденич і инші.

За минувші два роки совітська Росія бачила і чехословацькі війська, і колчаківські банди, які йшли "побідно" на Москву були вже дійшли аж до Волги. Бачила совітська Росія також йдучі "побідно" на Москву погромщицькі денікінські банди, котрі в своїм походї дійшли були аж під Тулу і забрали Орел. Лише в осени минувшого року стояв "побідоносно" Юденіч під Петроградом. А за владу над Київом дерли собі чуби Петлюра з Денікіном, і в той же самий час обидва йшли проти совітських військ. І всї сї армії були обмундировані від ніг до голови і уоружені від карабіна аж до армат коштом капіталістів всїх країв.

Тодї підняв ся російський і український титан-робітник і в протягу короткого часу від тих всїх армій лишив ся лише ганебний спомин.

По розбитю контрреволюційних військ, совіти здемобілізували кілька своїх армій і сформували з них армії праці, при помочі котрих хотіли піднести економічний стан краю. Совітське правительство запропонувало також тодї мир всїм краям, як великим, так і малим, а також всїм новопоставшим з бувшої царської Росії країнам, в тім числї і Польщі.

І в той час, як майже всї великі краї розпочали торговельні переговори з представниками совітської Росії, в той самий час за плечима сих переговорів підготовляв ся під проводом французських імперіялістів напад на бажаючі мира робітничо - селянські республики. В той час, коли менше всего можна було сподівати ся нападу на Росію і Україну, той напад виконала імперіялістична Польща, і то під підлим гіпокритичним кличем: "Очистити Україну від чужинецьких військ".

З заяви совітського комісара Л. Красіна видно, що підговлене до польського наступу на Україну вело ся через довший час і що сей наступ був пляново зорганізований.

Участь українських контрреволюціонерів в сім нападі була вирішена в угоді між Петлюрою і польськими імперіялістами. Після сеї угоди Пілсудський має відбудувати для Петлюри на Україні маленький загумінок, в котрім би сам Петлюра мав виконувати волю "пославшого" його Пілсудського, під проводом двох спеціяльно назначених для сего загумінка польських міністрів.

Але рівночасно з тим правительство Пілсудського вело також переговори за границею з українськими монархістами, котрим обіцяно поставити Миколу Миколаєвича царем на Україні.

Розуміють ся, що такої справи, як кому бути царем на Україні, чи Миколаєви Миколаєвичови, чи Петлюрі, не буде рішати Польща. На случай побіди Польщі, сю справу з царями буде рішати та "невидима" залізна рука, в котрої Польща є лише сліпим і послушним орудем. Від сеї залізної невидимої руки залежить також се, чи на случай по біди Польщі має вона йти дальше в своїому наступі, чи спинити ся коло Днїпра.

Та богато було вже "великих войовників", котрі відважили ся піти в глубину Росії, і "великі" та гучні, як також і "побідні" були їх походи, — однак сумні були їх відвороти.

Що такий самий "відворот" постигне і імперіялістичну Польщу, про се не може бути жадного сумніву. Про се якнайкраще свідчить знова таки заява совітського комісара Красіна про бунти та повстання в запілю польської армії. А бунтують ся Білоруси, Литовці і Українці, а навіть в самій Польщі серед робітництва роздають ся голоси "Долїв війну!"

І скорше чи пізнійше сей відворот наступить. Чим скорше він наступить, тим лїпше для самої імперіялістичної Польщі. Надаремні і передвчасні хвальковаті заяви Пілсудського, що, мовляв, "більшість польського війська позістануть на Україні лише так довго, поки не буде привернений порядок".

Чим дальше підуть польські війська на Україну і в Росію, тим більше їх там "позістане", і то "позістане" не на час, а на віки, і не по волї чи по приказу Пілсудського, а по волї російських і українських селян та робітників.

Волинець.

Галицькі петлюрівці виступають проти торгів Петлюри.

Львівська "Земля і Воля", яка враз з "Впередом" попирала через цілий час політику Петлюри, не годить ся на його послідні торги з шляхоцькою Польщею, на основі яких до Польщі мала би належати східна Галичина, західна Волинь і території положені на захід від Волиня, а утворена Польщею на правім березі Днїпра петлюрівська "Україна" мала би бути зависимою від Польщі під економічним, військовим і політичним зглядом. В числї з 11. цвітня вона містить статю п. н. "Про варшавські переговори", в котрій виступає проти такого порішеня справи. Ся статя була писана ще тодї, коли "варшавські переговори" не були ще скінчені, однак тепер, як донесли вісти з Варшави, сї торги увінчали ся вже успіхом в користь шляхоцької Польщі. Згадану статю містимо в цілости. Вона звучить:

Про варшавські переговори.

Вже від кількох місяців переговорює польський уряд з українською дипльоматичною місією отамана Петлюри. Досї висліди сих переговорів є такий, що Польща домагаєть ся від місії, щоби вона зрекла ся в користь Польщі цілої східної Галичини, Холмщини, Підляша і західної Волині. Границею між Польщею і Україною мали би бути ріки Збруч і Горинь або Стир. Правобережну Україну, а саме подільську, київську, катеринославську, херсонську губернію і східну Волинь мала би Польща чи то миром чи війною відібрати від большевицької Росії і радянської України та обіцює створити з них українську державу звязану з Польщею під економічним та військовим і політичним зглядом.

Надто Польща вимагає, щоби в українському міністерстві засідали два польські міністри. Україна мала би дати Польщі деякі концесії на Україні, а передовсім вільну переправу товарів до Одеси та перевести земельну реформу після бажань польських дідичів. На сих умовах Польща признала би "независимість" правобережної України, а на лївобережну Україну Польща годить ся не висилати своїх військ.

Такого порішеня української справи не може приймити український народ. Бо через се поділено би українські землї на три частини. Одну частину прилучила би Польща безумовно, без ніякого всенародного голосованя до себе; з другої частини то є з правобережної України по ріку Днїпро мало би ся утворити українську державу зависиму під політичним, господарським і військовим оглядом від Польщі, з якої український народ не мавби великої користи, лївобережну Україну на схід від Днїпра малоби ся лишити Росії, зглядно радянському урядови України. На такий поділ без запитаня і волї українського народу, наш народ ніколи не згодить ся ні тут під польським пановання, ні на право ні на лївобережній Україні.

На сей поділ не згодить ся також большевицька Росія і Україна.

Християнсько-угорська банда.

По упадку соціялістичного радянського уряду на Угорщині, горді угорські февдали зі своєю реакційною буржуазією шумно вивісили християнський прапор любови друг друга і в тій великій християнській любови, при тихій допомозї антанти, втопили нещасну країну в морі крови. Як середновічні інквізитори з єзуїтською, любезною, побожною, але шалом і кровю навіяною усмішкою на устах, кинулись на безборонний, обезброєний трудовий люд і його інтелїгенцію, та виточили з них з небувалою в історії жорстокостю і звірською просто кровожадностю, потоки крови. Не має міста на Угорщині, якого тюрми не булиб виповнені трупами безжалосно помордованих робітників, яких стїни не булиб збризгані мозгами порозбиваних робітничих голов, які не булиб повні страшного людського стону безвинно катованих! І се все дїялось під християнським прапором Гортія і инших шляхоцько-буржуазних бандитів! Вони в оборонї своїх клясових позицій і інтересів, та в переслїдуваню своїх політичних ворогів брутально-кровожадні! Вистарчить тільки мати перед очима нечувані морди в Кечкеметї, вистарчить глянути на страшні, канібальські суди в Будапештї, вистарчить пригадати собі, як серед білого дня хапано редакторів соціялдемократичної газети "Непшава" та тисячі инших страшних інквізицій над робітниками і трудовою інтелїгенцією, досить собі вже се пригадати, щоб кинути страшне прокляте на сих шляхецько-буржуазних катів і з здавленим серцем заприсягнути кроваву пімсту на них.

Але для шляхецько-буржуазних злочинців за мало було обмежитись в пімстї над своїми клясовими ворогами на свою державу. Їх жадоба крови, яка так відзначає диких звірів і християнських інквізиторів, пхнула їх переслїдувати своїх противників в межі чужої держави — в Австро-Німеччину, де ховались переслїдувані урядові функціонарі колишної угорської радянської републики. Вони не вагались в своїй собачій заїлости, зорганізувати на віденському грунтї свою охрану, якої цїлию було усувати зі світа зненавиджених ними угорських большевиків, що покористувались правом захисту чужої держави. Нахабство їх дійшло до сего, що з вулиці просто поривали нещасні жертви і автомобілями завозили їх на Угорщину, де їм серед мук і знущань робленб кінець.

З особливим упорством старали ся угорські посїпаки дістати в свої руки інтернованого в Австро-Німеччині і до безтями зненавидженого угорською шляхецько-буржуазною бандою Беля Куна, бувшого голову угорської радянської републики. Всї заходи вихопити його з Карльштайну, давного місця інтернованя Куна, не вдали ся, усякі спроби вивести його зі Штокерау, де він лежав хорий в шпиталю, рівнож не вдали ся. Вкінци зроблено ще останнїй крок, найнизший і найпідлійший — чисто християнський, бо використано Великдень, щоб усунути свого ворога зі світа. Нахабна банда шле іменно в своїй християнській любови Беля Кунови на Штайнгоф, де його в послїдне переведено, як свячене, затроєні цукорки, цигарки, медівники і инше печиво. Особи, що в своїй необережности вживали з сего; захорїли тяжко серед обвявів острого затроєня. Беля Кунови нїчого не стало ся! Сей новий злочин австро-німецьке правительство розслїдує.

Так по християнсько-бандитськи мстить угорська шляхецько-буржуазна банда своїм ворогам. Але вони не повинні забувати, що година їхнього панованя вже вибила і що пімста родить пімсту!

("Нова Доба".)

Отаманське хамство.

В статї під повисшим наголовком віденська "Нова Доба" з 10. цвітня пише:

У воєнних звідомленях польського штабу від 1. цвітня с. р. читаємо таке: "На Подїлю веде неприятель (большевики) знову зачіпну акцію. Наші віддїли при помочи українських військ побідно відперли усї ворожі наступи. А "Вперед" під сею самою датою доносить, що "армія У. Н. Р. на чолї з ген. Ом. Павленком, зреорганізована в спосіб, який був наказаний головною командою У. Н. Р. від 3. листопада 1919 р. а яка уявляє собою зараз поважну силу, наближаєть ся до групи полковника Удовиченка, яка вже розпочала акцію на фронтї проти большевиків".

Отже політичне хамство української контрреволюційної банди у Варшаві добігло вершка. Сї невідвічальні злочиці вели до сего часу тільки "дипльоматичну" акцію, т. є. продавали в рїжних політичних переговорах і деклярациях з польською шляхтою український трудовий люд, що в кровавій боротьбі з шляхецько-польським імперіялізмом добував собі волю, але давати військову поміч польській шляхтї і контрреволюції — мабудь до сего часу не мали відваги. Нині вони, як чисті хами, поживившись з панських столів у Варшаві, пхають з безсоромно витертим чолом нещасний збаламучений український люд в бій проти своїх братів, проти українських червоних армій, які несуть на своїх побідних революційних прапорах обездоленому селянству землю і волю. Українські соціялдемократичні "дипльомати" у Варшаві, з головним отаманом на чолї, помагають кровю катованого українського робочого люду будувати шляхецьку Польщу з перед 1772 р., в якій польський поміщик має знову здирати шкуру з українського мужика. Чи-ж сї нахабні, безсоромні українські дипльоматичні балетниці думають збудувати таким робом

ДОГЛЯНЬТЕ НА НАШУ ВИСТАВУ ПРЕМІЙ
НА 856 MAIN STREET.
УЖИВАЙТЕ
ROYAL CROWN SOAP
Щадіть купони і жадайте листи премій в РУСЬКІЙ КНИГАРНІ, під ч. 850 MAIN ST., WINNIPEG, MAN.
The ROYAL CROWN SOAPS Ltd.
654 MAIN ST.
PREMIUM DEPT.

ВЕЛИКА НОВІСТЬ В МОНТРЕАЛЇ!
НАНОВО ВІДКРИТА
ДРУКАРНЯ
Івана Гниди
3 MILTON, COR. MAIM ST., (I. і II. поверх)
Заосмотрена в велику скількість рїжної величини черенок українських, русских, польських, англійських і т. п.
Друкує всякі тікети, оголошеня і великі плякати на концерти, представленя, балї і пікніки; листові папери, коверти, весільні і всякі инші запрошеня; всякі офісові (бюрові) роботы; книжки всякого змісту і величини.
На бажане друкує і в кількох кольорах.
Всї друкарські роботи виконує гарно, солїдно і точно по умірковапих цінах.
НА ПРОВІНЦІЇ ВИКОНУЄ СЕРІЧАС.

Соціялісти активні на Балкані.

БУКАРЕШТ, 29. цвітня. — Соціялісти, які проявляють велику діяльність на цілому Балкані, ведуть енергічну кампанію, аби усунути від власти в Румунії всї партії, що підтримували війну.

В Югославії відбувають ся масові арештованя большевиків. Наслїдком їх агітації замкнено границю, хоч і оповіщено, що се зроблено, аби не пускати до краю безвартісних паперових грошей.

Експресові поїзди курсують під охороною війська.

Амнестія для вязнів в Росії.

ЛОНДОН, 2. мая. — Одержана тут сьогодня бездротна телєграма з Москви доносить, що совітське правительство, бажаючи, аби вязні брали участь в продуктивній праці, видало амнестію для всїх тих вязнів, що не є засуджені як контрреволюціонери, злодії, опришки та инші того рода небезпечні люди.

Випущені люди будуть подїлені на дві категорії — на менших проступників, які будуть зовсім увільнені, як лише дістануть і займуть ся хосенною працею і на більших проступників, які будуть працювати під наглядом місцевих комітетів мобілізації праці.

Петроград переіменований на Ленінград.

ПАРИЖ, 3, мая.—До місцевої газети "Ехо де Парі" доносять з Штокгольму, що в день пятьдесятьлїтної річниці уродин Леніна, петроградський совіт рішив перемінити назву бувшої російської столиці. Від тепер Петроград буде називати ся "Ленінград".

Азербайджан закупив великі засоби від денікінців.

КОНСТАНТИНОПІЛЬ, 4. мая. — Посольство Азербайджану оповістило сьогодня, що правительство того краю закупило велику скількість військових засобів і харчів від добровольчої (денікінської) армії, яка минувшого місяця прибула до Баку над Каспійським морем з останками фльоти генерала Денікіна, що плила до Ензелї в Персії.

В посольстві сказано, що денікінці просили, аби їх приняти до армії Азербайджану, але їм сказано, що нема місця. Тодї адмірал Сергеїн і генерал Драченко, команданти добровольчих військ, продали свої засоби за 50,000,000 рублїв і тими грішми виплатили залеглу належитість своїм військам в числї 10,000 людий.

Засоби включають одну тенку, 15 літаків, 8 шість-цалевих армат, 17,000 крісів, 100 машинових крісів і 60,000,000 патронів. Наслїдком тої трансакції вірменська армія, яка воює з Азербайджаном, знайшла ся в досить трудному положеню.

Число піддавших ся денікінців виносило 60 тисяч.

ЛОНДОН, 4. мая. — Одержана тут сьогодня бездротна телєграма з Москви доносить, що большевикам піддало ся 60.000 війська, що становило останки армії генерала Денікіна. Здача відбула ся в Чорноморськім окрузї коло пристани Сочі, що лежить у підніжах Кавказу на південний схід від Новоросійська. В донесеню сказано, що всїх денікінців, крім провідників повстаня, пущено на волю.